



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XLVIII. Rabies, & furores dæmonum adversùs hanc Virginem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Non constat mihi, utrum ulla pura creatura, in hac mortali vita (semper verò in propositionibus univ[er]salibus excipitur Virgo Dei Genitrix, quam hæc: *suprema dignitas reddit per omnia æt[er]nitas*) pervenerit ad videntiam raptim Divinam Essentiam: scio tamen, si hæc privilegium fuit nonnullis concessum, posse ipsam accenseri Venerabilem Marinam. Agnosco omni certitudine morali, quæ in ejusmodi materijs reperiri in hac vita potest, quam securus fuerit spiritus hujus admirabilissima femina; quàm exquisita veracitas, quæ suas refert revelationes: neque satis intelligo, quid sit per unum momentum videre objectum, quod beatas efficit animas, delibare vel unico instanti escam, quæ illas beatitudinis reddit participes, nisi sit visio beatifica, qualis in vita presenti communicatur. Ità loquor, quod existimem, nulli animæ, quantumcunque esset excellens, communicatam fuisse in hoc exilio, vel per unum momentum, visionem beatifi-

eam eo modo, quo communicatur in Patria. Atque id ipsum colligitur ex Dei verbis, dum paulo antè huic Virgini dixit, quod non esset futura capax sustinendæ in vita mortali tanta lucis, & subjunxit: Dabo tibi aliquid, ut eam possis sustinere. Quocirca ipsi non videtur fuisse data perfectæ visio beatifica, sed aliquid ex ea, quod esse oportet supremum contemplationis gradum, proximum visioni beatificæ, adeo ut, comparata cum omni alia contemplatione hujus vitæ, sit instar visionis beatificæ, atque suprema contemplatio, si conferatur cum visione, quæ habetur in cælo. Verùm hic non est locus, fusiùs disputando, discutere diversas opiniones, quæ extant in hac materia. Unde doctus & pius Lector poterit judicium ferre, juxta mensuram, non solum gratiæ, sed etiam doctrinæ, sibi à DEO communicatæ: raro enim altera absq[ue] altera sufficet, ubi de rebus profundè mysticis est sermo.

CAPUT XLVIII.

Rabies & furores dæmonum adversus
hanc Virginem.

Authenticum virtutum hominis iusti testimonium est persecutio, quam patitur ab improbis: nescit enim virtutum in proprio suo conquirere throno, nisi id assuetur, ut regium aliene virtutis subruat palatium. Rara Venerabilis Marina sanctitas parè probatur efficaciam, quanquam diversis prorsus vijs, tum ex favoribus, quos à cælo est consecuta, tum etiam ex infestationibus, quas sustinuit ab inferno. Non tot diabolus machinas, tam inusitata ob odium hujus Virginis tela collimabit, ut non appareat ex effectibus speciosissimus amor, quo ipsam Deus complectebatur. Quamvis autem hac de re aliquid suprà dixerim, & plurima in prima parte fuerint scripta, existimavi nihilominus, pro conclusionem hujus primi libri, in quo nobis propositum fuit, varijs exponere rationibus heroicam perfectionem, quam Venerabilis Marina superstruxit fundamento sue humilitatis, postremum pete-

re argumentum ex odio, quo dæmones contra ipsam flagrabant, & manifestissimè indicabant, suprà modum illis displicuisse, quod coniecturarent, eam tenerrimè à Deo amari. Referam acta, servato ordine annorum, quibus evenerunt. Primum sit, quod recenset mensis Julio, anni sexcentissimi vigesimi quarti, his verbis.

Hoc tempore, quadam nocte, acriter confluxi cum dæmonibus, quod ita accidit. Vidi eam scalam, de qua præterlapsis his mensibus sum toties locuta, pertingentem à terra in cælum. Abstraxi me vehementer ab hac visione, & diu laboravi, ut mentem aliò converterem. Tandem autem me furiosissima vilissimorum diabolorum caterva comprehendit, atque insolentia violentia quasi connisus brachiorum, voluit compellere ad conscendendam prædictam scalam. Ego reluctabar multum, conabarque evitare, nè vel ad passum per eam progredere. Vehementer me fatigabat, affli-

affligebat, & molestabat tam aspera pugna, quia hostes erant multi ac validi, & certamen diu durabat, dum illi obstinatè semper vellent potiri suo fine, adigendo me, ut ascenderem ad cælum. Mei Domini Angeli toto eo tempore spectaverunt tam durum conflictum immoti, donec tandem mihi succurrentes perterrituerunt illam infernalem colluviem, quæ confusa cum ingenti perturbatione se coniecit in fugam, dimittens me, sed fatigatissimam. Tunc hi mei Domini ad me accesserunt, meque amantissimè sunt solati, dicendo mihi: Anima, veni nobiscum; veni Soror nostra: es enim fatigata, & debilitata. Collocaverunt me in meo paupere lecto, confortatâ jam aliquantulum naturâ. Hoc factum notabili me affecit admiratione, & non potui intelligere, quid significaret, quod dæmones laboraverint, ut abirem ad cælum. Sanctus autem meus Angelus Custos dixit: Ecce, Anima, scias, dæmonem ob ea quæ agis, & propter id, quod nunc efficere contra illum conaris, ardentè optare, ut te, si posset, priveret vitâ, atque sic finem omnium faciat, ut ipse ait: & propterea velut desperabundus, quia exilimat, quod nullam de te possit ampliùs referre victoriam, & omnipotens Deus suo tibi adit auxilio, teque jam sibi totam vendicaverit, & cum magno meritum atque gloriæ incremento sit salvaturus, vellet deum compleri Divinum ipsius decretum, ac te ex hac vira migrare, nè ulterius ea agas, ob quæ ipse jacturam faciat suorum infernalium lucrorum. Voluit igitur tibi magnus noster DEUS & Dominus (ob finem ejusdem Majestati notum) hæc perversa desideria, & hos furores diaboli, eo mystico modo, quem vidisti, manifestare: quodque diabolus ex hac indignatione, te vellet, dummodo id posset efficere, ad cælum promovere, cum jam in terra aliud à te expectare nequeat, quàm plures ac plures injurias, sic enim ab illo appellantur. Hoc tibi, Anima, Deus patefecit. Sit tibi id solatio, & age illi gratias.

Post aliquot abhinc dies, cum dici cu-

ravissimè novem Missas, pro necessitatibus populi Christiani, prout jussa fueram à DEO (qua de re alibi loquor) vidi ex meo angulo ferocem dæmonium nam, longo & geminato ordine procedentium. Omnes erant armati, & vario instructi apparatu militari, ut hostis, sclopis, aliisque similibus armis. Sic dispositi, resonantibus fistulis ac tympanis, venerunt versùs me confusè vociferantes, subsequente uno, qui apparebat altior ac amosior, & omnibus præerat. Ego viâ hoc horribili spectaculo, timore correptus expavi, atque tum hi mei Domini Angeli ad me accesserunt, quasi me defendentes. Tota illa infernalis cohors me præterivit, & cum me indignabundè intrarentur, loquebantur velut inter dentes, audivi tantummodo dicentes: Nisi laboramus fundamentum, nihil efficiemus. Transiverunt universi, & vidi, quod pervenientes intra quoddam oppidum, se disposuerint per omnes illius plateas ac fora, statimque inchoaverint cum incredibili fremitu & ululatu prælium, explodendo sclopos, aliisque omnibus armis dimicando. Venit mihi tum in mentem, me ibi habere, quasdam periculis notas, mihi sanguine junctas, prohibentes ac timentes DEUM, & dixi intra me: Ah mi Domine! etiamne illæ pericula patiuntur? Sed vidi continuò ante eorum fores duos Angelos utrinque assistentes, qui custodiebant domum. Finito conflictu, dæmones discesserunt, & versùs unam oppidi partem remansit quædam quasi nubes, seu nigrum velum, quo tegebatur; atque ex infernali illo igne, qui arserat, superfluerunt multæ sordes & fætor. Tunc mihi Sancti Angeli dixerunt: Eamus, Soror, & mudemus istud oppidum. Duxerunt me cum, & abstulimus totam illam caliginem, comensque sordes, donec oppidum integrè mundarem: quo completo me redierunt ad meum angulum.

Eodem anno, quatuor mensibus ante duos hos eventus, quos retuli, me compuit cruciatus ille morbi extraordinarius, qui tot alijs supervenit, mihiq; cum

acerbas attulit dolores. Deus sit benedictus. Sic verò se res habuit. Comminatus mihi fuerat dæmon, quod me suo more esset vexaturus, ac de me sumpturus vindictam. Dum igitur quodam die vacarem meæ consuetæ orationi (erat tunc mensis Majus) conspexi longissimam plateam, angustam, & obscuram, cujus muri erant valde alti, & in illa incedentem dæmonem, qui habitu, & velo capitis referebat femina, vestemque habebat obsoletissimam & incompositam: obvertebat mihi dorsum, & appropinquabat, quin possem conspiciere faciem. Cum jam modicè distaret, agitavit se & gyravit, ac si ita vellet accedere, ut non animadvertetur. Accessit demum, & forcipibus velut ferreis, quas gerebat in manu, versavit prunas, tanquam illas suscitaret, cujusdam earundem receptaculi, live nō modici ignis, quem ipsemet sub paupere lecto succenderat, in quo à tot jam annis agrotat pator. Videns autem dæmon Angelum Custodem se moventem, ac si mihi vellet succurrere, totus terrefactus celerrimè sibi fugā consuluit, nihil ampliùs attendendo, quam egerit: quod quidem non fuerit parum, cum sinè mora inceperim sentire crudeles illius infernalis ignis effectus, qui spatio duorum mensium augebantur, ut incredibiles sustinuerim dolores, ac tormenta. Superaddebat idem hostis alia, atrociter torquendo miserabile corpus (nescio quomodo in tanta mea debilitate) eā vehementiā, ut existimem, potuisse brachium cujuspiam alterius, si tale foret, dirumpi. Tandem mei dolores intra istud spatium temporis usqueadeo incruderunt, ut me nec interdiu, neque noctu vel modicissimè sinerent quiescere. Tum Dominus misertus meæ afflictionis mihi inspiravit, ut confugerem ad Sanctissimam Virginem suam Matrem: quo ipso momento mihi in mentem venit devotissima imago hujus Domine, quæ vocatur *Vulnerata*, & extat in Collegio Anglorum hujus Civitatis, atque dixi magno fervore & affectu: Sanctissima Virgo, aufer ex hoc miserabili corpore, quod causam tam gravis præbet doloris. Vix dum finiveram

Vita Mar. de Eschob. Pars II.

meam affectuosam petitionem, cum humores velut in lapides concreti prodixerunt ex corpore, qui me tantopere excruciauerunt: licet verò essent grandes calculi, non sensi tamen in ijs egerendis majorem dolorem, quàm si eisdem tenens in manu dimitterem in terram. Deus sit benedictus. Amen.

Vulnerata illa imago Deipara, de qua hic Venerabilis Marina loquitur, & quæ est in nostro Collegio Anglicano Vallisolei, summa in dicta Urbe colitur concursa ac devotione, ob multa miracula, quibus cornicat, & continuas gratias, quas anima eam invisentium experiuntur. Aspectus hujus Virginis iconis plena puncturis, quibus illam hæretica perfidia male tractavit, emollit vel durissimam animam, movetque ad tenerrimam devotionem. Videtur hæc magna Mater misericordie, in singulis suæ imaginis vulneribus, singulas celestium gratiarum aperuisse januas, quibus cumulat pios gloriosorum suorum vituperiorum veneratores. Ante illam hodièque extat forma horum calculorum, qui sunt quinque, & quas quor adæquant magnitudine totidem juglandes, authenticum testimonium miraculi à Celsissima Virgine patrati, ac dolorum antea à Venerabili Marina toleratorum, quæ progrediens ad annum sexcentessimum vigesimum quintum, ita prosequitur materiam persecutionum, quas fuit passa à demone.

Fetiã tertiã, vigesimã primã Januarij, vidi Sacratissimam Personam Spiritus S. cujus conspectus me vehementer consternavit, quia fuit prorsus repentinus, & absque indicijs, quæ alias præcedere consueverunt, dixique illi: Hicne, mi Domine, ades? Omnino, Anima, respondit Dominus, hic adsum. Comitabantur illum infiniti Angeli cælestes, & Ejus Majestas subitò dixit ijs, qui erant in meo cubiculo, ut me ad ipsum adducerent, quod sunt tam velociter & festinanter executi, ut, priusquam id possem advertere, prout soleo, me statim invenerim ornatam illis ci-melijs & vestimentis, de quibus sum alijs occasionibus locuta. Fui collocata in pretiosa quadam sella penes eundem summum Dominum, qui cum magna majestate ascendebat, ducens me secum, comitante

Cc 2

ipsa

ipsum eo immenso numero Beatorum Spirituum. Postquam nos modicum sustulimus à terra, cœperunt tumultuari venti, incredibiliter sæviendo; audiri terribilia tonitrua; videri horrida fulgura. Horum omnium adeò erat tremenda furia, ut mihi maximum incuteret timorem: videbantur enim mihi certò quædam scintillæ igneæ prætervolare faciem & oculos. Dū me Dominus ità videret terrefactam, dicebat mihi, auctoritatem demonstrando & securitatem: Nè timeas, Anima, nè timeas. Pertransivimus denique illam aëris regionem, in qua erat tempestas, & quando sumus ingressi cœlum, Dominus me univit cum suo Divino Esse, atque post hanc unionem, quæ aliquamdiu duravit, sum reducta ad priorem sellam, in qua me sedere adverteram, cū intravi in illud cœleste palatium. Hinc me Dominus eduxit ad locum altissimum, ubi consuevi meam animam videre unitam Deo. Ibi mihi Divina Majestas eā celeritate, quā præterit fulgur, manifestavit modo arcanissimo suum Divinum Esse, & quomodo se communicet Beatis. Hæc visio, tametī momentanea, fuit tam eximia, adeoque mirabile id, quod ibi videtur & intelligitur, ut nequeat explicari, neque credo reperibilem esse linguam humanam, à qua exponatur. Inde sum reducta ad meum angulum, ubi præ desiderio, quod mihi Deus dabat, rescindi, qualis fuisset, quidve significavisset illa tempestas, quam in ascensu videram, resignando me humiliter, interrogavi de eā Divinam Majestatem. Respondit mihi, diabolum suspicantem, quantum essem relatura lucri ex eo ascensu, quantūq; reditura bonis auctior, conatum fuisse omnia objicere obstacula, quæ illi malitia ipsius suggererat: à se vero, quod ad Divinam spectat providentiam, non semper impediri executionem talium conatum, ut taliter creaturis rationalibus relinquat usum propriæ libertatis in ijs, quæ per illam possunt præstare. Benedictus sit Deus. Amen.

Sequens visio contigit trigesimā Januarij, anno sexcentesimo vigesimo sexto, horā circiter septimā noctis, cui multa interserit pluri-

um facientia ad argumentum, quod trahimus. Propterea judicavi, illam hic esse apponendam. Omnia his famula Dei verba recenset.

Videtur mihi diabolus his diebus summa adversus me agi rabie: millenos autem venit modos ad mihi nocendum, & necesse est ab ipso aliquid effici, siquidem graves patior dolores & molestias. Maxime verò sensi, quodd, non agente diabolo, sed disponente Deo, qui id voluit, mihi deinde superposita rotæ Sanctæ Catharinæ, fueritq; meum debile corpus in ea brevissimum: & quamvis hoc spirituale me acciderit, effectus tamen remanens in paupere corpore ij sunt, atque si rem illam torturam sustinuissem: tam vehementer crucior, ac tota langueo, prætertim verò valde sunt afflicta brachia & dorsum. Insuper Deus his diebus mihi præstitit consuetas gratias, præterquam brevissimas, ideoque natura est fragilissima ac debillima, quæ cū dependeat plurimum à vigore animæ, & hæc illi non præbeat solitum auxilium, sentit humectum, atque destituitur viribus.

Hunc in modum nocte præcedentem Januariaj, sub horam quasi septimam eram constituta, quando audiui Dominum mihi dicentem: Soror, benedixi, quid tibi desit, volo tibi succurrere: namque graviter infirma. Subito ingressi sunt in meum cubiculum Angeli, quos scendebant bini ex cœlo, gerentes in manibus albos accensos cereos, cantando hymnum de Sanctissimo Sacramento. Videbatur illos Christus Jesus Dominus noster, eo indutus habitu, quo uteretur degens in mundo. Ferebat in suis sanctissimis manibus crucem unius crucis spiritus, in qua erant expressa mysteria sanctissimæ ipsius vitæ, eo modo, quo hic solet efformari crux, pro representandis in illa sacris reliquijs. Accitit Divina Majestas ad me dicendo: Soror, accipe hanc lipsothecam, quia tibi per illam communicabitur virtus meæ passionis, & mortis, atque confortabitur. Suscepi crucem ex manu mei Domini, mihi in semetipso contulit clarissimam

notitiam, juxta meum captum, mysterij Beatissimæ Trinitatis. Interea temporis videbam multos dæmones armatos, qui grandem excitabant strepitum, & me torvè intuebantur, non tamen poterant accedere. Ego vehementer timebam ac tremebam, & Dominus mihi dixit: Quid times? nonne es mecum? atque nihilominus non poteram sufficienter expellere timores. Tum Divina Majestas ipsos expoliavit viribus, jussitque inde faciscere, & statim aliò recessit ad caput mei pauperini lecti, acsi alteri adveniendi loco cederet. Mirata sum id magnopere, verum statim vidi Sacratissimam Personam Spiritûs Sancti, eâ conspicuam pompâ & majestate, quâ alias adesse consuevit, & quando advenit, conspexi me exornatam vestibus atque cimelijs usitatis, dum ab hoc Domino visitori. Collocavit se ad latus meum dextrum, & Christus Dominus ad alterum, talitèrque me duxerunt, cum innumerabilium Angelorum comitatu, ad cœlestem Jerosolymam. Postquam eò pervenimus, fui ducta per tres gradus ad quandam altitudinē, quos illi undequaque circumdabant. Ibi Christus Dominus sedit, & ego ad ipsius pedes. Ejusdem Majestas ibi exposuit consecratam hostiam, coram qua sese omnes ij Angeli prostraverunt, adorantes illam, & ubi assurrexerunt, repeterant hymnum de Sanctissimo Sacramento. Idem Dominus mihi eam hostiam porrexit realiter & verè sumendam: sensi enim id optimè, non aliter ac dum isthuc communico. Post sumptam à me sacram hostiam, rursus se omnes illi Angeli prostraverunt, & Dominus ipsis est largitus suam sanctissimam benedictionem, unâque mihi. Hic denuò cognovi mysterium Sanctissimæ Trinitatis, fuitque mea anima illi Triuni Domino arctissimè unita, ubi sum fructa admirandis bonis, donec me postea reperi in meo angulo. Ipse sit benedictus. Amen.

Postremum istud evenit anno sexcentesimo vigesimo octavo, quod Venerabilis Marina refert sequentibus verbis.

Dum aliquando alloquerer Deum, incitata à lumine, & affectibus, quos Ejusdem Majestas hujusmodi occasionibus in anima commovet, ut ijs liberè nequeat resisti, inter alia illi dixi: Mi Domine, necesse est, ut dæmonem vivum comburam. Id sic præterijt, intra paucos autem dies ille maledictus ad me venit, & interrogavit: Cur me persequeris? atque non expectato responso subjecit. Polliceor tibi, quòd sim duplicem de te sumpturus vindictam. Inprimis quæcunque sumes pro tui sustentatione, inficiam veneno, ut tibi noceant: deinde, omnium qui huc adveniunt, corda reddam frigidissima, nè capiant fructum ex tuis dictis. Tace maledicte, respondi ego, Deus enim est potens, ut verba ipsius producant fructum in cordibus hominum; tu verò non habes majorem facultatem, quam quæ tibi conceditur à Divina Majestate, atque ad id tibi eam non concedet. Non negat mihi illam, regessit ipse, quando id homines non promerentur. Intercesserunt & aliæ inter me & dæmonem similes prædictis quæstiones, & responsa, qui continuè gestibus & vultu minaci me aggrediebatur, ut me invaderet, mihiq; aliquid inferret nocumenti. Præ se ferebat infelix speciem laceri & nigri pueri, sive, ut melius dicam, fuliginosi, quales sunt, qui occupantur circa ulstrinas, seu fornaces fabriles. Ego resistebam, contemnendo ipsum, minasque illi intentando, quòd eundem essem combustura, eo sensu, quem mihi in id Deus suggererat. Mei Domini Angeli spectabant hanc pugnam, & acsi humanis essent præditi affectibus, videbantur eâ oblectari, subridendo.

Intuita sum illos, & quando denuò aspexi dæmonem, adverti, quòd mutavisset speciem, vidique ipsum in figura colubri convoluti in spiras, & conantis caudâ, atque corpore cingere meos pedes: deprehendi simul in manu catenulam, quam ejusdem collo injeci, duxique illum raptando, licet supra modum conquereretur. Iniviviam, quæ videbatur esse bona & plana. Hic ille vehementer lamenta-

batur, dicendo: Noli hâc ire, noli hâc ire. Sed quantumcunque id infelix iteraret, progressa sum, donec perveni ad quendam locum, ubi in profundo terræ hiatu conspexi horribilem fluvium, ex quo prodibant lugubres voces, ejulatus, & clamores tam tremendi, ut mihi incuterent timorem, meque revera affligerent. Illuc præcipitavi istum colubrum, ruente eo maledicto in fluvium tanto impetu, ut, tametsi esset profundissimus, nihilominus strepitus fuerit suprâ auditus. Ibi ipsum

reliqui, & reversa ad meos Dominos Angelos, amanter illis sum quæstâ, cur in adeo gravi conflictu fuissent tam quieti, relinquentes me solam cum demone. Illi mihi benignissimè & suavissimè responderunt: Non te deseremus, Soror nostra, neque deseruimus: siquidem nos DEUS hic constituit, ut tibi assisteremus, & opitulareretur. Benedicita sit

Divina Majestas, propter suas misericordias.

A M E N



LIBER